

Formulace skutkové věty

V praxi nelze vyloučit, aby charakteristické znaky trestného činu byly včleněny do popisu skutku kvalifikovaného jako jiný trestný čin.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 5 Tdo 1051/2009, ze dne 21.10.2009)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v neveřejném zasedání o dovolání, které podala obviněná D. M. proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 27. 11. 2008, sp. zn. 7 To 496/2008, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 91 T 261/2005, tak, že podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. se částečně zrušuje usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 27. 11. 2008, sp. zn. 7 To 496/2008, pokud jím bylo podle § 256 tr. ř. zamítnuto odvolání obviněné D. M. proti výrokům o náhradě škody vysloveným v rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 10. 7. 2008, sp. zn. 91 T 261/2005. Dále se částečně zrušuje rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 10. 7. 2008, sp. zn. 91 T 261/2005, ve výrocích o náhradě škody, kterými byla podle § 228 odst. 1 tr. ř. obviněná D. M. uložena povinnost nahradit poškozené Mgr. L. K., bytem B., Ž., škodu ve výši 224.000,- Kč, a povinnost nahradit poškozeným Mgr. L. K. a Z. K., oba bytem B., Ž. škodu ve výši 35.000,- Kč.

Podle § 265k odst. 2 věta druhá tr. ř. se současně zrušují také další rozhodnutí na zrušené části rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265m odst. 2 tr. ř. za použití § 265 tr. ř. se poškození Mgr. L. K. a Z. K., oba bytem B., Ž., odkazují se svými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Z odůvodnění :

Rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 10. 7. 2008, sp. zn. 91 T 261/2005, byla obviněná D. M. uznána vinnou trestnými činy podvodu podle § 250 odst. 1, 2 tr. zák. a zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 125 odst. 2 tr. zák., jichž se měla dopustit jednáním spočívajícím v tom, že v úmyslu zmocnit se obchodních podílů Mgr. L. K. a Mgr. Z. K. ve společnosti I., s. r. o., se sídlem B., D., vylákala od Mgr. L. K. pod ústním příslibem zpětného převodu její obchodní podíl, který byl na obžalovanou převeden dne 10. 12. 2003 na valné hromadě společnosti, avšak podle ústní dohody pouze dočasně do doby úhrady dluhu z půjčky, kterou měla obviněná pro I., s. r. o., zajistit, přičemž měla v úmyslu bez ohledu na splacení půjčky obchodní podíl si trvale ponechat a podniknout kroky k ovládnutí a získání společnosti pro sebe, za tímto účelem si opatřila zápis z údajné valné hromady společnosti I., s. r. o., datovaný dnem 10. 12. 2003 v 15:00 hod. s padělaným podpisem společníka a jednatele Mgr. Z. K., podle něhož se stala jednatelkou společnosti namísto Mgr. L. K. a současně podepsala čestné prohlášení a podpisový vzor jednatele, zajistila předložení těchto dokladů s nepravdivými údaji prostřednictvím právního zástupce JUDr. T. K. dne 17. 12. 2003 na obchodní rejstřík Krajského soudu v Brně, který na jejich podkladě zapsal 24. 2. 2004 obviněnou jako jednatelku s uvedením vzniku funkce dne 10. 12. 2003, následně, ačkoli si byla vědoma, že se podvodným způsobem stala jednatelkou společnosti, prováděla úkony, ke kterým je oprávněn pouze jednatel, zejména po smrti Mgr. Z. K. vyzvala dne 21. 7. 2004 Mgr. L. K. úhradě nedoplatku obchodního podílu, na den 8. 11. 2004 svolala valnou hromadu společnosti I., s. r. o., kde do notářského zápisu učinila nepravdivé prohlášení o svém jednatelství ve společnosti a rozhodla o vyloučení společníka Mgr. Z. K., zastupovaného na základě dohody dědiců Mgr. L. K., takto získala pro sebe jeho obchodní podíl ve společnosti I., s. r. o., čímž se ke škodě Mgr. L. K., obohatila o částku ve výši 224.000,- Kč, která představuje hodnotu obchodního podílu Mgr. L. K. na společnosti

I., s. r. o., ke dni 10. 12. 2003, a ke škodě Mgr. L. K. a Z. K., dědiců po zemřelém Mgr. Z. K., se obohatila o částku ve výši 35.000,- Kč, která představuje hodnotu obchodního podílu Mgr. Z. K. ve společnosti I., s. r. o., ke dni 8. 11. 2004.

Za uvedenou trestnou činnost a za sbíhající se trestný čin zpronevěry podle § 248 odst. 1, 2 tr. zák., jímž byla uznána vinnou rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 18. 12. 2007, sp. zn. 95 T 254/2006, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 11. 6. 2007, sp. zn. 3 To 251/2008, byla obviněná D. M. odsouzena podle § 250 odst. 2 tr. zák. za použití § 35 odst. 2 tr. zák. k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání dvaceti osmi měsíců, jehož výkon jí byl podle § 60a odst. 1, 2 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání čtyř roků za současného vyslovení dohledu. Zároveň podle § 60a odst. 3 tr. zák. byla obviněná uložena povinnost ve zkušební době nahradit podle svých sil škodu, již trestnou činností způsobila. Dále soud obviněné podle § 49 odst. 1 tr. zák. uložil trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu ve všech obchodních společnostech na dobu pěti roků. Podle § 35 odst. 2 tr. zák. městský soud zrušil výrok o trestu z rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 18. 12. 2007, sp. zn. 95 T 254/2006, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 11. 6. 2007, sp. zn. 3 To 251/2008, jakož i všechna další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Současně soud rozhodl o náhradě škody a podle § 228 odst. 1 tr. ř. uložil obviněné jednak povinnost nahradit poškozené Mgr. L. K. škodu ve výši 224.000,- Kč, a dále povinnost nahradit poškozeným Mgr. L. K. a Z. K. škodu ve výši 35.000,- Kč.

Proti shora citovanému rozsudku Městského soudu v Brně podala obviněná D. M. odvolání, které Krajský soud v Brně usnesením ze dne 27. 11. 2008, sp. zn. 7 To 496/2008, zamítl podle § 256 tr. ř.

Obviněná napadla usnesení Krajského soudu v Brně dovoláním podaným prostřednictvím obhájce v zákonné lhůtě (§ 265e odst. 1 tr. ř.) z důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., tedy proto, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení.

Ve svém mimořádném opravném prostředku uplatnila dovolatelka kromě námitek odpovídajících deklarovanému dovolacímu důvodu také výtky, které pod něj subsumovat nelze, čehož si však podle vlastních slov byla vědoma. Úvodem obviněná uvedla, že v řízení před soudem druhého stupně došlo k zásahu do jejího ústavně zaručeného práva na spravedlivý proces. S odvolacími argumenty obviněné D. M. obsaženými v podání čítajícím přes 33 stran se Krajský soud v Brně vypořádal v jednom krátkém odstavci. Podle dovolatelky tak usnesení odvolacího soudu postrádalo řádné odůvodnění zamítavého výroku.

Nesprávné právní posouzení skutku spatřovala dovolatelka v nenaplnění objektivní a také subjektivní stránky trestného činu podvodu. Co se týká objektivní stránky, ohradila se proti naplnění znaku uvedení v omyl a připojila k tomu odkaz na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 4. 2007, sp. zn. 7 Tdo 461/2007, v němž dovolací soud vyslovil názor, že nelze bez dalšího pomíjet možnost klamaného omyl eliminovat. Tvrdila, že žádná ústní dohoda o příslibu zpětného převodu obchodního podílu na Mgr. K. po splacení půjčky neexistovala. Dodala, že i kdyby se takto ústně zavázala, není ani v současné době splněna poškozenou akceptovaná podmínka k navrácení plnění. Půjčky pro obchodní společnost I., s. r. o., které obviněná zajistila prostřednictvím svého bratra, totiž stále nejsou splaceny, a tudíž ani v současné době nemůže být nucena ke zpětnému převodu obchodního podílu na poškozenou. V této souvislosti obviněná rovněž namítla, že trestní postih má sloužit jako tzv. ultima ratio, což nebylo v její věci dodrženo, a odkázala k tomu na rozhodovací praxi Ústavního soudu.

Pokud jde o subjektivní stránku trestného činu podvodu, označila obviněná závěr soudů o jejím podvodném úmyslu nepřevést zpět obchodní podíl na Mgr. L. K. za spekulativní právě s ohledem na

nesplněnou podmínku zpětného převodu - uhrazení půjček poskytnutých společností I., s. r. o. V tomto smyslu považovala odsuzující rozsudek za rozporuplný, pokud jí soud klade za vinu vylákání obchodního podílu pod ústním příslibem jeho zpětného převodu po splacení půjček, přestože půjčky dosud splaceny nebyly.

Z obsahu dovolání lze vyčíst tendenci obviněné rozdělit skutek na dvě samostatná jednání, a to na část vztahující se k datu 10. 12. 2003, kdy došlo k převodu obchodního podílu poškozené Mgr. L. K. a k fiktivní valné hromadě v advokátní kanceláři R., K., C. Bez návaznosti na to pak došlo k další valné hromadě konané dne 8. 11. 2004, na níž byl vyloučen Mgr. Z. K. starší. Dovolatelka zpochybnila, že by již dne 10. 12. 2003 měla v úmyslu zmocnit se obchodního podílu Mgr. Z. K. staršího, nemohla tehdy vědět, zda tento společník splatí svůj vklad do základního kapitálu společnosti I., s. r. o., a získání obchodního podílu tohoto společníka tedy nebylo v moci obviněné. Z titulu svého jednateleství vyzvala dědice ke splacení vkladu dne 21. 7. 2004 a teprve po neuhrazení částky včetně úroků rozhodla o vyloučení druhého společníka. Podle přesvědčení obviněné tak mezi uvedenými časovými obdobími došlo k přetržení příčinné souvislosti mezi jednáním a následkem, a od okamžiku výzvy k doplacení vkladu adresované dědicům Mgr. Z. K. staršího se jedná o další samostatný skutek, který však zcela postrádá znaky trestného činu podvodu.

Rovněž pouze ve vztahu k druhé části jednání kladeného jí za vinu se dovolatelka ohradila proti tvrzení soudu o obohacení své osoby v rozsahu obchodního podílu zemřelého společníka Mgr. Z. K. staršího v důsledku jeho vyloučení ze společnosti I., s. r. o., na základě rozhodnutí přijatého na valné hromadě dne 8. 11. 2004.

Obviněná ve svém dovolání vytkla, že z popisu skutku ve výroku o vině odsuzujícího rozsudku není možné rozlišit, jakým jednáním měly být naplněny zákonné znaky trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1, 2 tr. zák. a jakým znaky trestného činu zkrsování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 125 odst. 2 tr. zák. Poukázala přitom na to, že jednočinný souběh citovaných trestných činů je z důvodu faktické konsumpce vyloučen.

Konečně brojila dovolatelka také proti výši, resp. existenci škody jako formálnímu znaku trestného činu podvodu. Namítla, že od škody způsobené vylákáním obchodního podílu Mgr. K. měla být odečtena kupní cena uhrazená obviněnou ve výši 10.000,- Kč. Ohledně výroku o náhradě škody způsobené získáním obchodního podílu Mgr. Z. K. staršího zpochybnila samotný vznik škodlivého následku. Argumentovala také tím, že rozhodnutím Krajského soudu v Brně ze dne 8. 3. 2007, sp. zn. 1 Cm 325/2004, byla vyslovena neplatnost usnesení valné hromady o vyloučení společníka Mgr. Z. K. staršího ze dne 8. 11. 2003, tudíž tento obchodní podíl byl stále předmětem dědického řízení a nedošlo k jeho přechodu na jiný subjekt. I v případě platnosti usnesení valné hromady ze dne 8. 11. 2004 by však podle názoru obviněné nebyla škoda stanovena správně. Uvedla, že za takové situace by od výše škody způsobené získáním obchodního podílu Mgr. Z. K. staršího měla být odečtena částka ve výši nároku vyloučeného společníka na vypořádací podíl.

Závěrem svého obsáhlého dovolání obviněná D. M. s ohledem na shora uvedené argumenty navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 27. 11. 2008, sp. zn. 7 Tdo 496/2008, a rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 10. 7. 2008, sp. zn. 91 T 261/2005, jakož i všechna rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, a sám rozhodl o zproštění obviněné obžaloby, nebo aby věc přikázal k novému projednání a rozhodnutí, aniž však specifikovala, kterému soudu.

Nejvyšší státní zástupkyně využila svého práva podle § 265h odst. 2 tr. ř. vyjádřit se písemně k dovolání, což učinila prostřednictvím státního zástupce činného u Nejvyššího státního zastupitelství. Ten shledal částečně důvodnými námitky proti výroku o vině i proti výroku o náhradě škody. Souhlasil s obviněnou, že ohledně té části skutku, která se týkala obchodního podílu Mgr. Z. K.,

absentovala příčinná souvislost mezi jednáním poškozené v omylu vyvolané obviněnou a jeho škodlivým následkem. Zapochyboval také nad úmyslným zaviněním ve vztahu k této části skutkové věty, protože není jisté, že na konci roku 2003 mohla dovolatelka předpokládat úmrtí Mgr. Z. K. a pomýšlet na získání i jeho obchodního podílu ve společnosti I., s. r. o. Výrok o náhradě škody pak podle přesvědčení státního zástupce Nejvyššího státního zastupitelství byl vadný v rozsahu, jímž bylo rozhodnuto o náhradě částky 35.000,- Kč každému z dědiců Mgr. Z. K. Měl za to, že případná škoda byla reparována prostředky práva civilního. Proto navrhl, aby v neveřejném zasedání Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil usnesení soudu druhého stupně a tomuto přikázal věc znovu projednat a rozhodnout.

Obviněná je podle § 265d odst. 1 písm. b) tr. ř. osobou oprávněnou k podání dovolání pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se jí bezprostředně dotýká.

Nejvyšší soud shledal, že dovolání je přípustné podle § 265a odst. 1, 2 písm. h) tr. ř., protože bylo rozhodnuto ve druhém stupni, dovolání napadá pravomocné rozhodnutí soudu ve věci samé a směřuje proti usnesení, jímž byl zamítnut řádný opravný prostředek proti rozhodnutí uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) tr. ř. Dovolání bylo podáno v zákonné lhůtě u příslušného soudu (§ 265e odst. 1 tr. ř.) a obsahuje náležitosti ve smyslu § 265f odst. 1 tr. ř.

Nejvyšší soud především upozorňuje, že dovolání proti důvodům rozhodnutí není přípustné (§ 265a odst. 4 tr. ř.), a proto se nemohl zabývat úvodní dovolací námitkou obviněné, jak ostatně sama předpokládala.

Důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je dán v případech, kdy rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. Předpokladem jeho uplatnění je námitka nesprávné aplikace ustanovení hmotného práva, tedy hmotně právního posouzení skutku nebo hmotně právního posouzení jiné skutkové okolnosti. Prostřednictvím tohoto dovolacího důvodu nelze namítat vady provádění či hodnocení důkazů, neúplnost provedení dokazování a zpochybňovat správnost učiněných skutkových závěrů, neboť v takovém případě by se jednalo o námitky vadné aplikace předpisů trestního práva procesního. Proto nelze na podkladě uvedeného dovolacího důvodu přezkoumávat správnost a úplnost skutkových zjištění učiněných nalézacím a popř. i odvolacím soudem ani způsob hodnocení důkazů soudy či úplnost provedení dokazování. Dovolání je mimořádným opravným prostředkem, který má sloužit k nápravě taxativně vymezených vad, mezi něž nelze zásadně počítat nesprávné skutkové zjištění, jež bylo pro soudy skutkovým základem pro jejich rozhodnutí ve věci.

Takto vymezenému dovolacímu důvodu nesprávného hmotně právního posouzení odpovídala většina konkrétních námitek obviněné D. M., v podstatě žádnou z nich však Nejvyšší soud neposoudil jako opodstatněnou.

Dovolatelka zpochybnila především naplnění subjektivní stránky trestného činu podvodu, a to dvěma odlišnými námitkami. Popřela jednak úmysl nerealizovat zpětný převod obchodního podílu poškozené Mgr. L. K., který byl podmíněn uhrazením půjček. Dále pak byla přesvědčena, že v části skutku zahrnující jednání vztahující se ke konání valné hromady dne 8. 11. 2004 a vyloučení společníka Mgr. Z. K., byla objektivně znemožněna existence podvodného úmyslu, neboť nemohla předem vědět, zda budou dány podmínky pro vyloučení. Ty nastaly až po nezaplacení vkladu v celém rozsahu (tedy včetně úroků), k čemuž společníka, resp. jeho dědice obviněná předem vyzvala, a následné vyloučení ze společnosti I., s. r. o., tak bylo důsledkem tohoto jednání zplnomocněné zástupkyně dědiců Mgr. L. K., nikoli však vůlí obviněné.

Soud prvního stupně, s nímž se ztotožnil i soud odvolací, dospěly k závěru, že obviněná spáchala trestný čin podvodu v úmyslu přímém s tím, že cílem obviněné bylo zmocnit se obchodních podílů

obou společníků společnosti I., s. r. o., (manželů K.), aby následně „ovládla a získala společnost pro sebe“ (viz výrok o vině). Takovému právnímu posouzení subjektivní stránky trestného činu nelze podle zjištění Nejvyššího soudu nic vytknout.

Podle § 4 tr. zák. je trestný čin spáchán úmyslně, pokud obviněný chtěl způsobem uvedeným v trestním zákoně porušit nebo ohrozit zájem chráněný tímto zákonem [tzv. úmysl přímý, viz § 4 písm. a) tr. zák.], nebo pokud ve smyslu § 4 písm. b) tr. zák. věděl, že svým jednáním může takové porušení nebo ohrožení způsobit, a pro případ, že je způsobí, byl s tím srozuměn (tzv. úmysl nepřímý). Co se týká dokazování okolností subjektivního charakteru, většinou na ně lze usuzovat nepřímo z objektivních okolností, které jsou následně hodnoceny podle zásad obecné logiky ve vztahu ke všem skutečnostem souvisejícím s trestnou činností i k osobě pachatele.

Z obsahu trestního spisu vyplývá, že obviněná D. M. působila ve společnosti I., s. r. o., od července 2001 jako ekonomka a poté jako výkonná ředitelka. V krátké době po svém příchodu do společnosti se stala blízkou přítelkyní manželů K. (srov. výpověď obviněné, č. l. 529 a násl. nebo svědkyně E. G., č. l. 547 a násl.). Díky svému pracovnímu zařazení i osobním kontaktům se společníky měla obviněná přehled o finančních závazcích společnosti, zejména nesplaceném úvěru ve výši cca 24.500.000,- Kč. Od samotných manželů K. věděla také o závažných zdravotních problémech Mgr. Z. K. Protože společnost potřebovala urychleně splatit část úvěru, na což neměla dostatek finančních prostředků, nabídla se obviněná vyřešit vzniklou situaci zprostředkováním půjčky od svého bratra. Požadovala však převedení obchodního podílu Mgr. L. K. na svou osobu, přičemž přislíbila získaný podíl vrátit poté, co budou půjčené finanční prostředky věřiteli vráceny. Na tuto nabídku oba tehdejší společníci přistoupili a dne 10. 12. 2003 se u notáře JUDr. M. Š. konala valná hromada společnosti I., s. r. o., na níž byl schválen převod obchodního podílu (zápis na č. l. 427) společnice Mgr. L. K. na obviněnou. Společníka Mgr. Z. K. z důvodu jeho již v této době vážného zdravotního stavu, na valné hromadě zastupoval Mgr. L. B. (plná moc na č. l. 419). Mgr. Z. K. starší byl již v té době hospitalizován ve Fakultní nemocnici u sv. Anny v Brně (srov. lékařská zpráva na č. l. 484 a interní sdělení na č. l. 487). Ve stejný den, tj. 10. 12. 2003 se měla podle dovolatelčiny verze, kterou soudy posoudily jako nepravdivou, konat další valná hromada, tentokrát v advokátní kanceláři R., K., C., na níž došlo k odvolání Mgr. L. K. z funkce jednatelky a ke jmenování nové jednatelky D. M. (zápis na č. l. 435). Této fiktivní valné hromady měl být podle zápisu z jejího konání přítomen také Mgr. Z. K. starší, což bylo vzhledem k jeho hospitalizaci vyloučeno. Usnesení přijaté na této zinscenované valné hromadě bylo sice později prohlášeno za neplatné, a to usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 1. 6. 2006, sp. zn. 1 Cm 125/2004, do té doby však mohla dovolatelka neoprávněně vystupovat jménem společnosti I., s. r. o. Kontaktovala pracovníci G. C. B., a. s., Ing. V. J., a to již jako jednatelka společnosti (srov. výpověď Ing. V. J. na č. l. 561), a smluvila s ní schůzku ohledně splácení úvěru poskytnutého společnosti. Osobního jednání na pobočce banky v P. dne 18. 12. 2003 se zúčastnila obviněná společně s Mgr. L. K. a notářkou Mgr. A. H., Ph.D., jíž se však o svém jednatelství nezmínila ani náznakem, na její dotaz, jakou pozici ve společnosti zastává, udala post ekonomky a finanční ředitelky (viz výpověď notářky na č. l. 553 a násl.). Obviněná notářku předem požádala o vypracování plné moci, jíž Mgr. Z. K. starší zplnomocnil Mgr. L. K. k podpisu Dodatku č. 6 ke Smlouvě o hypotečním úvěru, přestože v té době již mohla dodatek za společnost podepsat sama. Poškozená se tak o změně v jednatelství dozvěděla až krátce po úmrtí svého manžela Mgr. Z. K., k němuž došlo dne 17. 4. 2003 (srov. výpověď poškozené na č. l. 577). Podle dohody dědiců o výkonu práv společníka (č. l. 910) měla do skončení dědického řízení vykonávat práva spojená s padesátiprocentním obchodním podílem zemřelého jeho manželka Mgr. L. K., již dovolatelka dne 21. 7. 2004 vyzvala k zaplacení nesplacené části vkladu ve výši 300.000,- Kč a úroky z prodlení ve výši dvaceti procent z nesplacené částky. Číslo účtu, na který měly být peníze složeny, sdělila obviněná poškozené až dne 21. 10. 2004. Mgr. L. K. zaslala dne 29. 10. 2004 na účet částku 300.000,- Kč. V krátkém časovém sledu však obviněná svolala valnou hromadu na den 8. 11. 2004, na níž rozhodla o vyloučení zemřelého společníka ze společnosti z důvodu nesplacení celé výše peněžitého vkladu,

poté, co rozhodla, že částka uhrazená poškozenou bude nejprve započtena na úroky z prodlení. Také toto rozhodnutí valné hromady prohlásil následně Krajský soud v Brně za neplatné, a to v části týkající se vyloučení společníka. Stalo se tak usnesením tohoto soudu ze dne 8. 3. 2007, sp. zn. 1 Cm 325/2004 (č. l. 919).

Výsledky provedeného dokazování tak svědčí o tom, že již v době, kdy obviněná uzavírala smlouvu o převodu obchodního podílu Mgr. L. K., neuvažovala o jeho eventuelním zpětném převodu, který byl podle ústní dohody podmíněn uhrazením půjček poskytnutých společnosti bratrem obviněné J. M. Právě vyvoláním mylné představy o dočasnosti převodu obchodního podílu přiměla dovolatelka poškozenou k majetkové dispozici ve svůj prospěch, přičemž tak podnikla první krok k naplnění svého cíle a získala majetkový podíl na společnosti I., s. r. o., Vzápětí bez vědomí manželů K. zinscenovala valnou hromadu, na níž se ustanovila jednatelkou společnosti, čímž získala i možnost zastupovat společnost navenek a rozhodovat jménem této obchodní společnosti. Svého neoprávněně získaného postavení pak obviněná využila krátce po smrti společníka Mgr. Z. K. (zemřel dne 17. 4. 2004) k získání i jeho obchodního podílu. Ačkoli sama nedoplatila vklad odpovídající jejímu tehdejšímu padesátiprocentnímu podílu na základním kapitálu společnosti, v červenci 2004 vyzvala druhou společnici Mgr. L. K., aby uhradila nesplacenou část podílu zemřelého společníka Mgr. Z. K. staršího včetně úroků z prodlení. S delším časovým odstupem (v říjnu 2004) sdělila teprve číslo účtu, na který měla poškozená peníze zaslat, přičemž ta do týdne odeslala částku 300 000,- Kč, která odpovídala nesplacené části vkladu. Již na počátek dalšího měsíce pak obviněná svolala valnou hromadu, na které evidentně pod záminkou neuhrazení dlužné částky ve výši úroků z prodlení, opětovně využila svého tehdejšího postavení jednatelky a společnice a vyloučila zemřelého společníka Mgr. Z. K. staršího ze společnosti. Tímto krokem obviněná definitivně zbavila dědice možnosti nakládat s majetkovým právem zemřelého, a současně tak dovršila svůj původní záměr - zmocnit se celé společnosti z hlediska rozhodovacího i majetkového.

V rámci hodnocení subjektivní stránky trestného činu podvodu je proto nutné v posuzované věci zohlednit jednotlivé úkony, které obviněná činila v delším časovém úseku, a které teprve ve svém souhrnu vedly k naplnění původního záměru obviněné - ovládnout celou společnost I., s. r. o. Jednotlivé kroky, pokud budou vytrženy z celkového popisu skutkových zjištění, se mohou jevit jako běžná podnikatelská činnost a přestože nebyly vždy v souladu s normami obchodního práva, nemusí samy o sobě odpovídat znakům skutkové podstaty trestného činu podvodu (podobně viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 3. 2003, sp. zn. 5 Tdo 265/2003, publikované v Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu pod č. T 575, svazek 24, vydávaného Nakladatelstvím C. H. Beck Praha, 2003). Veškerá dílčí jednání obviněné včetně konání valné hromady dne 8. 11. 2004 a vyloučení zemřelého společníka pod záminkou nedoplatení peněžitého vkladu včetně úroků z prodlení je proto nutné posuzovat komplexně jako souhrn konkrétních kroků, jimiž obviněná realizovala svůj úmysl zmocnit se obchodní společnosti I., s. r. o. Jenom díky uvedení v omyl poškozené Mgr. L. K., které slíbila dočasnost převodu obchodního podílu, se obviněná mohla stát společnicí, čímž si vytvořila podmínky pro získání funkce jednatelky (na fingované valné hromadě). Po smrti druhého společníka a jednatele, o jehož vážném zdravotním stavu a v podstatě neodvratném smrtelném následku byla dostatečně informována, pak z titulu jediné majitelky završila svůj plán a majetkově zcela ovládla obchodní společnost I., s. r. o. Podmínkou trestní odpovědnosti za trestný čin podvodu totiž není, aby zákonné znaky skutkové podstaty byly naplněny každým relativně samostatným úkonem pachatele zachyceným v popisu skutku. Podstatné naopak je, aby všechny formální znaky trestného činu byly vyjádřeny skutkovými okolnostmi, které teprve ve svém komplexu naplňují skutkovou podstatu konkrétního trestného činu. Volní i vědomostní složka úmyslu tak u obviněné jednoznačně existovaly ve vztahu k získání majetkového podílu Mgr. L. K., trvaly však rovněž i v době, kdy činila úkony za účelem odstranění druhého společníka, resp. nastupujícího dědice.

Dovolací soud považuje v této souvislosti za vhodné odkázat rovněž na odůvodnění rozsudku

městského soudu, jenž na str. 16 až 17 svého rozhodnutí podrobně a logickým způsobem vysvětlil, jaké okolnosti jej vedly k závěru o naplnění subjektivní stránky trestného činu podvodu. S ohledem na shora uvedené Nejvyšší soud může konstatovat, že formulace tzv. skutkové věty obsahuje veškeré okolnosti charakterizující nepřímý úmysl obviněné a napadená rozhodnutí tak netrpí právní vadou nedostatku subjektivní stránky vytýkanou v dovolání.

V podstatě ze shodných důvodů, jimiž bylo argumentováno k naplnění přímého úmyslu obviněné, je možné považovat za správný závěr soudů o existenci příčinné souvislosti mezi omylem poškozené a jí učiněnou majetkovou dispozicí, jež umožnila následnou další majetkovou dispozici realizovanou již samotnou obviněnou a mezi těmito majetkovými dispozicemi na straně jedné a vznikem škody na majetku obou poškozených a obohacením obviněné. Přiléhavým neshledal Nejvyšší soud ani odkaz dovolatelky na rozhodnutí tohoto soudu ze dne 25. 4. 2007, sp. zn. 7 Tdo 461/2007, publikovaného pod č. T 992, v sešitě 35, Souboru trestních rozhodnutí Nejvyššího soudu vydávaného nakladatelstvím C. H. Beck, Praha, 2007. Obviněná v textu svého dovolání pouze ocitovala část uvedeného usnesení, jejíž podstatou je názor o nutnosti zkoumat, zda osoba, která měla být uváděna v omyl, mohla jej jednoduše eliminovat díky sumě vědomostí o skutečnosti, o níž je klamána. Více tento svůj argument dovolatelka nerozvedla, a proto je možné pouze vyzdvihnout zásadní rozdíl ve skutkových okolnostech této věci a věci projednávané v senátu 7 Tdo. Ten řeší případ, kdy oklamanou osobou měl být zaměstnanec, resp. zaměstnanci banky, kteří se spokojili s podklady pro získání úvěru, jež jim předložil obviněný, aniž by sami učinili jakékoli kroky k prověření předložených údajů. V posuzované trestní věci však obviněná oklamala prakticky svou zaměstnavatelku, v době, kdy ta prožívala těžkou životní etapu způsobenou především špatným zdravotním stavem svého manžela, který již v té době nemohl vykonávat podnikatelskou činnost jako dosud. Obviněná skutečně zajistila finanční výpomoc ve prospěch obchodní společnosti, prezentovala se do určité míry jako přítelkyně manželů K. a této situace v podstatě zneužila ve svůj prospěch. Za těchto okolností nelze vyčítat poškozené Mgr. L. K., že uvěřila obviněné v jí tvrzeném záměru vrátit převedený obchodní podíl. Nejde tedy o případ, kdyby jednoduchými kroky oklamávané osoby bylo možné vyloučit úspěšné vyvolání omylu obviněnou a její odkaz na citované usnesení Nejvyššího soudu je tak nepatřičný.

Další námitka obviněné D. M. směřovala proti té části výroku o vině odsuzujícího rozsudku, v níž soud označil následek vyloučení zemřelého společníka jako obohacení obviněné o jeho obchodní podíl. Dovolatelka nesouhlasila s tvrzením Městského soudu v Brně, že vyloučením společníka se stala stoprocentní společnicí společnosti I., s. r. o., a mohla se tak obohatit o jeho obchodní podíl, neboť ten podle práva nenáležel jí, ale společnosti I., s. r. o.

Obohacením se rozumí neoprávněné rozmnožení majetku či majetkových práv pachatele anebo jiné osoby. Může tedy spočívat v rozšíření majetku pachatele nebo jiného, ale také v ušetření nákladů, které by jinak majetkově zvýhodněná osoba musela vynaložit. Obohacení tak nemusí být shodné se způsobenou škodou, může ji převyšovat nebo naopak může být i menší.

Nejvyšší soud souhlasí s dovolatelkou v tom smyslu, že vyjádření znaku obohacení ve vztahu k obchodnímu podílu Mgr. Z. K. staršího není ve skutku popsáno zcela přiléhavým způsobem. Soud prvního stupně za osobu, která byla vyloučením společníka obohacena označil jednoznačně a výslovně obviněnou. Podle § 113 odst. 5 zákona č. [513/1991](#) Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „obchodní zákoník“) obchodní podíl vyloučeného společníka přechází na společnost, jež na valné hromadě rozhodne o jeho převedení na jiného společníka nebo na třetí osobu. V posuzované věci však společnost I., s. r. o., měla po vyloučení Mgr. Z. K. staršího jedinou společnicí – dovolatelku. V takovém případě to byla výhradně obviněná, kdo byl v souladu s ustanovením § 132 odst. 1 obchodního zákoníku oprávněn vykonávat působnost valné hromady. Obviněná tedy tím, že jako jediná společnice fakticky disponovala s uvolněným obchodním podílem ve společnosti, tak s ním mohla naložit podle svého uvážení a rozhodnout o převodu podílu na sebe.

Obviněná tím vlastně dovedla do úspěšného konce proces, který započala získáním obchodního podílu Mgr. L. K. a dosáhla tím splnění vytčeného cíle – ovládnutí a zmocnění se obchodních podílů společnosti I., s. r. o. Vzhledem k postavení obviněné ve společnosti a z něho vyplývajícím možností ovlivňovat rozhodování o všech otázkách souvisejícím s chodem společnosti, lze tedy akceptovat popis skutku ve výroku rozsudku soudu prvního stupně ohledně vyjádření znaku obohacení o obchodní podíl vyloučeného společníka ve prospěch obviněné.

Bez ohledu na to, zda tento obchodní podíl připadl přímo obviněné nebo společnosti, v níž byla jedinou společnicí, je důležité, že znak obohacení u trestného činu podvodu nemusí být naplněn výlučně ve vztahu k jeho pachateli, ale alternativně může dojít k „obohacení jiného“. Trestní odpovědnosti proto dovolatelka nemohla být zbavena ani tehdy, pokud byla v důsledku jejího podvodného jednání majetkově zvýhodněna společnost s ručením omezeným, jejíž byla jedinou společnicí. Ačkoli se tak Městský soud v Brně vyjádřil nepřesně, a své závěry v této části blíže nerozvedl ani v odůvodnění rozsudku, nejednalo se o hmotně právní vadu, která by měla vliv na právní kvalifikaci skutku a mohla vést dovolací soud ke zrušení napadeného rozhodnutí.

Pokud obviněná namítla nedodržení zásady subsidiarity trestního práva, opřela svůj názor o rozdílné skutkové závěry, než k jakým dospěl soud prvního stupně. Obviněná totiž v této části svého dovolání zopakovala svou obhajobu v tom, že nákup obchodního podílu Mgr. L. K. nebyl nijak vázán na splacení finanční výpomoci poskytnuté společnosti bratrem obviněné. Dále však poukázala na to, že i kdyby slíbila převést obchodní podíl zpět, byl tento její úkon vázán na podmínku splacení půjček, která však až do současnosti nebyla splněna. V této souvislosti je však zásadní, že soudy obou stupňů vyšly z jiné verze skutkových okolností, a totiž, že obviněná D. M. od počátku pojala úmysl obchodní podíl Mgr. L. K. si ponechat bez ohledu na to, zda půjčky budou splaceny nebo nebudou. K tomuto skutkovému zjištění dospěly soudy po důkladném hodnocení provedených důkazů v rámci posuzování všech významných okolností. Zdůraznily přitom, že následné jednání, jímž se obviněná nejprve neoprávněně na fiktivní valné hromadě stala jednatelkou a poté rozhodla o vyloučení druhého společníka a dovršila tak svůj záměr zmocnit se společnosti I., s. r. o., jak z hlediska obchodního vedení tak z hlediska majetkového, nedovoluje úvahu o vážnosti vůle obviněné splnit dohodnutou podmínku vrácení obchodního podílu. Hodnotící úvahy soudů považuje Nejvyšší soud za logické a odpovídající výsledkům dokazování. Skutečně je stěží uvěřitelná verze, podle níž by se obviněná poměrně komplikovaným způsobem nejprve zbavila druhého společníka a zcela tak ovládla společnost, aby poté, co by došlo k úhradě jednotlivých půjček převedla zpět na Mgr. L. K. její obchodní podíl ve společnosti.

Obsahem dovolací argumentace však nebyly pouze výtky týkající se trestného činu podvodu. Dovolatelka se ohradila rovněž proti právní kvalifikaci svého jednání jako trestného činu zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 125 odst. 2 tr. zák. Napadla formulaci skutkové věty, z níž podle jejího přesvědčení nejsou patrné okolnosti charakterizující znaky tohoto trestného činu odlišné od trestného činu podvodu. Jednalo se sice o námitku právního charakteru, jak vyžaduje deklarovaný dovolací důvod, avšak podle názoru Nejvyššího soudu postrádala opodstatnění.

Byť nejde o zcela běžnou věc, nelze v praxi vyloučit, aby charakteristické znaky trestného činu (např. zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 125 odst. 2 tr. zák.) byly včleněny do popisu skutku kvalifikovaného jako jiný trestný čin (např. podvod podle § 250 tr. zák.). Výrok o vině odsuzujícího rozsudku v předmětné věci obsahuje veškeré skutkové okolnosti nezbytné pro vyjádření znaků trestného činu zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 125 odst. 2 tr. zák. Konkrétně jim koresponduje ta část, kde je uvedeno, že „...si opatřila zápis z údajné valné hromady společnosti I., s. r. o., datovaný dnem 10. 12. 2003 v 15.00 hod. s padělaným podpisem společníka a jednatele Mgr. Z. K., kde se stala jednatelkou společnosti namísto Mgr. L. K. a současně podepsala čestné prohlášení a podpisový vzor jednatele, zajistila předložení těchto dokladů s nepravdivými údaji prostřednictvím právního zástupce JUDr. T. K. dne 17. 12. 2003 na obchodní rejstřík Krajského

soudu v Brně, který na jejich podkladě zapsal 24. 2. 2004 obžalovanou jako jednatelku s uvedením vzniku funkce dne 10. 12. 2003“. Citované skutkové zjištění je tak zcela v souladu s právní větou výroku o vině odsuzujícího rozsudku, která odpovídá právní kvalifikaci skutku podle § 125 odst. 2 alinea první tr. zák. Soudy učinily skutkový závěr odpovídající té alternativě skutkové podstaty, že obviněná v podkladech sloužících pro zápis do obchodního rejstříku uvedla nepravdivé (nikoli hrubě zkreslené) informace. Znění tzv. skutkové věty tak v rozsahu vztahujícím se k trestnému činu zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 125 odst. 2 tr. zák. není stíženo vytykanou vadou.

Kromě předchozích neopodstatněných námitek uplatnila dovolatelka také důvodnou výtku, jež směřovala proti výrokům o náhradě škody.

Nejvyšší soud po přezkoumání napadeného usnesení a rozsudku soudu prvního stupně v části týkající se uložení povinnosti k náhradě škody posoudil dotčené výroky jako vadné. Škodlivý následek, k němuž došlo v důsledku vylákání podílu Mgr. L. K. a rozhodnutí valné hromady o vyloučení společníka Mgr. Z. K. staršího je v současnosti odstraněn a škodlivý stav je tak narovnan. Ke dni rozhodnutí o dovolání obviněné totiž bylo možné z obchodního rejstříku přístupného na webových stránkách www.justice.cz zjistit, že dne 14. 9. 2009 byl proveden zápis, podle nějž poškozená Mgr. L. K. vlastní stoprocentní obchodní podíl společnosti I., s. r. o. Téhož dne došlo zároveň k výmazu obviněné D. M. jako společnice této společnosti. Poškozená, jíž by měla obviněná podle výroku o náhradě škody plnit, se tedy již ujala obou obchodních podílů, jichž se neoprávněně zmocnila dovolatelka. Za takovéto situace není možné uvažovat o tom, aby poškozená, resp. poškozená a její syn jako dědicové zemřelého společníka, byly oprávněni obdržet hodnotu obchodních podílů od obviněné. Tento závěr nemá vliv na zcela jasné zjištění soudů, podle něhož v důsledku protiprávního jednání obviněné byla Mgr. L. K. a Z. K., způsobena škoda nejméně ve výši odpovídající hodnotě obchodních podílů společnosti I., s. r. o. v rozhodném období.

Nejvyšší soud pouze připomíná, že výrok o náhradě škody je soud povinen odůvodnit v souladu s ustanovením § 125 odst. 1 tr. ř. Musí se tak mj. vypořádat s tím, zda nárok byl uplatněn včas a řádně, v jaké výši a uvést i příslušný hmotně právní předpis, na podkladě kterého poškozenému nárok vznikl. Pro přiznání nároku poškozenému je také nezbytné zkoumat a poté i odůvodnit, zda v době rozhodování soudu neexistovala zákonná překážka, jež by rozhodnutí podle § 228 odst. 1 tr. ř. bránila (např. proto, že nárok již v této době netrval). Tento postup a respektování zákonných podmínek však v předmětné věci nebyly dodrženy.

Z hlediska naplnění podmínky existence hmotně právní vady odpovídající důvodu dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., který obviněná uplatnila, je rozhodující, že již v době, kdy rozhodovaly soudy obou stupňů, byly součástí trestního spisu podklady pro jiné rozhodnutí o náhradě škody, než které bylo učiněno. Poškozená se totiž domáhala nápravy některých kroků obviněné, jež byly předmětem trestního stíhání, i v řízení občanskoprávním, a to úspěšně. Krajský soud v Brně rozhodl o návrhu žalobkyně Mgr. L. K. na vyslovení neplatnosti rozhodnutí valné hromady konané dne 8. 11. 2004 tak, že mu usnesením ze dne 8. 3. 2007, sp. zn. 1 Cm 325/2004, vyhověl. Vyslovením neplatnosti této valné hromady tak předmětný obchodní podíl zemřelého nemohl připadnout obchodní společnosti I., s. r. o., a zůstal tudíž předmětem dědického řízení. (Dne 24. 2. 2009 byl v obchodním rejstříku zemřelý vymazán a téhož dne zapsána Mgr. L. K.) Obviněná byla jako jednatelka společnosti vymazána z obchodního rejstříku a Mgr. L. K. byla zapsána do obchodního rejstříku na základě usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 1. 6. 2006, sp. zn. 1 Cm 125/2004, kterým byla vyslovena neplatnost usnesení valné hromady ze dne 10. 12. 2003. Přestože již soudu prvního stupně byla známa nejméně tato dvě rozhodnutí, neprovedl pro účely adhezního řízení další dokazování za účelem objasnění, zda nárok uplatněný poškozenými v trestním řízení trvá, případně v jaké výši a bez dalšího rozhodl o povinnosti obviněné nahradit poškozeným škodu odpovídající hodnotě obchodních podílů. Nezabýval se ani tím, zda nejméně ve vztahu k částce 35 000,- Kč by nedošlo k

bezdůvodnému obohacení na straně Mgr. L. K. a Mgr. Z. K. mladšího. O takové možnosti svědčí i skutečnost, že ke dni 14. 9. 2009 pak byla poškozená Mgr. L. K. zapsána v obchodním rejstříku vedeném u Krajského soudu v Brně jako jediná společnice společnosti I., s. r. o. Je tedy zřejmé, že poškozená se ujala opětovně jak své původní poloviny obchodního podílu, tak i zbývající druhé poloviny po zemřelém manželovi a může tak vykonávat veškerá práva včetně majetkových, jež z tohoto postavení vyplývají. Stav, k němuž došlo protiprávním jednáním obviněné, tak byl dodatečně napraven mimo trestní řízení, a nelze proto akceptovat výroky učiněné soudy v adhezním řízení. Ačkoli zástupkyně poškozených u hlavního líčení výslovně neuvedla důvod, z něhož se připojila k trestnímu řízení s nárokem na náhradu škody ve výši 224 000,- Kč a 35 000,- Kč, je evidentní, že vycházela z hodnoty obchodních podílů k rozhodnému datu tak, jak je určil znalec. Soud tak ve smyslu § 228 odst. 1 tr. ř. mohl vyslovit obviněné povinnost nahradit poškozeným škodu pouze do této výše, jež představovala hodnotu obchodních podílů a nemohl přiznat poškozeným jinou škodu, než jakou poškození řádně a včas uplatnili (srov. § 228 odst. 1 tr. ř. a § 43 odst. 3 tr. ř.). Soud prvního stupně, s nímž se ztotožnil i soud odvolací, tak sice vyhověl návrhům poškozených a přiznal jim náhradu škody odpovídající hodnotě obchodních podílů, avšak učinil tak za situace, kdy měl podklady a informace vzbuzující přinejmenším pochybnosti o trvání vznesených nároků poškozenými. Ačkoli rozsudek soudu prvního stupně prakticky postrádá odůvodnění výroků učiněných v adhezním řízení, bylo je možné v rámci dovolacího řízení posoudit jako nesprávné. V napadeném usnesení pak není jakákoli zmínka o této části výroku o vině rozsudku soudu prvního stupně.

Z podnětu částečně opodstatněné námitky proti výrokům o náhradě škody tak Nejvyšší soud k dovolání obviněné D. M. v neveřejném zasedání podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. zrušil napadené usnesení odvolacího soudu, pokud jím bylo zamítnuto odvolání proti výrokům o náhradě škody z rozsudku Městského soudu v Brně, jimiž byla obviněné D. M. uložena povinnost nahradit poškozené Mgr. L. K. škodu ve výši 224.000,- Kč, a dále povinnost nahradit poškozeným Mgr. L. K. a Z. K. škodu ve výši 35.000,- Kč (nesprávně soud formuloval tuto povinnost jako solidární ve vztahu k poškozeným – srov. „společně a nerozdílně“). Současně dovolací soud v rozsahu citovaných výroků o náhradě škody zrušil rovněž rozsudek soudu prvního stupně a obsahově na zrušené části navazující rozhodnutí, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Poškozené Mgr. L. K. a Z. K., pak Nejvyšší soud odkázal s jejich nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Při svém rozhodnutí vycházel Nejvyšší soud z ustanovení § 265m odst. 2 tr. ř., podle kterého zruší-li Nejvyšší soud rozsudek toliko ve výroku o náhradě škody, užije přiměřeně ustanovení § 265 tr. ř., jež stanoví, že odvolací soud při zrušení odvoláním napadeného rozsudku pouze ve výroku o náhradě škody, aniž by sám ve věci rozhodl, odkáže poškozeného na řízení ve věcech občanskoprávních, popřípadě na řízení před jiným příslušným orgánem. S ohledem na přiměřené užití § 265 tr. ř. by mohl Nejvyšší soud sám rozhodnout, pokud by měl v dosud provedeném dokazování potřebný podklad pro rozhodnutí o náhradě škody poškozeným, tedy jinak řečeno, jestliže by mohl znovu rozhodnout o náhradě škody na základě důkazů obsažených ve spise. Podle § 265r odst. 7 tr. ř. se totiž důkazy v řízení před Nejvyšším soudem, a to ani ve veřejném zasedání zpravidla neprovádějí, přičemž jen výjimečně může Nejvyšší soud řízení doplnit důkazy nezbytnými k tomu, aby mohl o dovolání rozhodnout. O takovou důkazní situaci se však v tomto případě nejednalo, neboť k rozhodnutí o náhradě škody ve vztahu k poškozeným Mgr. L. K. a Z. K., by bylo potřebné zjistit, zda v mezidobí, kdy společnost I., s. r. o., fakticky ovládala pouze obviněná, nebyly obchodní podíly dále znehodnoceny, nebo zda nebyla neoprávněným držením obchodních podílů obviněnou způsobena poškozeným jiná škoda rozdílná od hodnoty těchto obchodních podílů. Dokazování vedené za takovým účelem zcela zjevně přesahuje rámeček vymezený v citovaném § 265r odst. 7 tr. ř. ve spojení s ustanovením § 265 tr. ř. Z tohoto důvodu bylo třeba postupovat ve smyslu druhé alternativy uvedené v § 265 tr. ř. (ve spojení s § 265m odst. 2 tr. ř.) spočívající v odkázání poškozených na řízení ve věcech občanskoprávních.

Další články:

- [Adhezní nárok \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výkon trestu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost](#)
- [Předávací vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)